

Kimsesiz Şair İssız Ezgilerinde

— volkan-sonme · 18 Temmuz 2009

Deniz kokulu gözlerini,
İçime çektim,
Seninle dolu yüreğim...
Her nefes seni anlatıyor,
Sensizliğin matemi gecelere çöküyor.
Yokluğunla yoğrulan hüzünler,
Bende saklı bir sen buluyor...

Kalbim deli dolu,
Kimi zamansa durgun...
Her atışında,
Kulaklarımda adını söyleyen nağmeler,
Bir şarkı,
Yarım kalmış bir söz,
Kırık bir plak gibi,
Adınla başlıyor her satır...

Saatleri sana kurdum,
Sensiz vakitlerin beşiğinde...
Karanlık gecelerin kucağında,
Ağlamaktan usanmayan bir bebek gibi,
Salınırken kalbim,
Gözyaşlarım,
Kendine has kokunla sarılı,
Ellerini arıyor şimdi...

Bir ressam olsa yüreğim,
Seni resmetmek istese...
Baharın renkleriyle,
Gökkuşluğu olsa yanı başımda...
Anlatamaz sözlerim gibi,
Çizemez güzelliğini ellerim.
Varlığın güzelliğe,
Tebessümün hayata,
Saçların bahara,

Kefil oluyor.
Gökyüzün de yok,
Göremedim gözlerini,
Denizler habersiz,
Maviliğinden,
Dolup taşsa da,
Engin sularla...
Şimdi çabalamak bile boşuna,
Ben nasıl çizebilirim ki,
Seni..!

Sonu gelmeyen bir şiir...
Kalemin mürekkebi tükenir,
Kalbinden dökülen,
Dudaklarında ses olan,
Tükenmeyen sözler.
Kayboluyor,
Denese de güzelliğini anlatmaya,
Anlatamıyor...
Anlamıyor...
Satırlarında olduğu gibi,
Kimsesiz şair...
Kuytu cümlelerinde,
İssiz ezgilerinde,
Kayıp kendi köşesinde,
Seni bekliyor...
Hadi çıkıp ansızın,
Baharı beklemeden,
Gelsene..!

07.01.2009

04.00

İzmit